

Egots innebörd och dess transcendens

Välkomna. Var välsignade, alla ni, mina älskade vänner. Kärlekens och sanningens kraft som framkallas av ert sökande strömmar fram för att smida ytterligare en länk i kedjan för att ge er det som ni behöver vid denna fas på er väg.

Det mänskliga sinnets genomsnittliga tillstånd utgör endast ett fragmenterat stycke av det totala medvetandet. I detta fragmenterade tillstånd är ni avskurna från verkligheten. Ni lever oundvikligen i rädsla och begränsning. Samtidigt tror ni att detta är allt som finns i ert liv och ni griper desperat tag i detta begränsade fragment. Ni stretar emot själens naturliga inre rörelse att gå bortom, att vidga det här tillståndet, på grund av att egots avskurna medvetande fruktar att det kommer att förinta dig om du gör det. Ni skyddar energiskt detta begränsade medvetande, samtidigt som just denna begränsning skapar rädsla och lidande.

Detta är i stora drag mänsklighetens svåra belägenhet. Det är er uppgift, i cykeln av inkarnationer, att på nytt integrera detta avskurna egomedvetande och att återta ständigt vidare och djupare delar av ert verkliga jag, er kosmiska existens, med dess oändliga möjligheter till upplevelse, glädje och jagets skapande.

Mänskligheten tror att detta avskurna egomedvetande är det verkliga jaget. Ni identifierar er med er hjärna, er yttre intelligens, er vilja, ert sinne, alla dessa direkt tillgängliga förmågor, utan att inse att i den utsträckning som ni nu äger dessa, var det ni som tidigare gjorde dem tillgängliga för er genom en medveten ansträngning. Det fanns i själva verket ett tillstånd där ni hade mycket mindre medvetenhet, mindre makt att skapa, mindre förmåga att uppleva glädje. Ert medvetande var mycket mer begränsat och inskränkt. Ni var tvungna att använda det medvetande ni hade för att vidga era förmågor och använda er av slumrande möjligheter. Den här processen måste fortsätta tills det inte längre finns något avskuret fragment och mänskligheten har uppnått kosmiskt medvetande, vilket innebär att mänskligheten i sig har blivit ett med den yttersta verkligheten. Processen att vidga sitt jag, att göra synbarligen främmande områden till sin egen domän, utgör arbetet på denna väg – alla giltiga vägar för detta arbete.

Egot innebär fragmentering. Alla varelser som är fångade i denna fragmentering, och detta innebär alla som befinner sig i cykeln av födelse och död, har som jag nämnde till uppgift att

vidga sitt område att verka i, sin uppfattningsförmåga, sin medvetenhet och sin skaparförmåga. Problemet är att i det separerade egots begränsade tillstånd tycks utvidgningen, i motsats till verkligheten, utgöra en förintelse av själva din existens, din jagkänsla. För att tränga igenom denna illusion, behöver man all kraft, ett fullt åtagande, all god vilja och hjälp som är tillgänglig – en hjälp som du måste önska och efterfråga.

Detta är verkligen mänsklighetens sökande och kamp. Endast när du dristar dig framåt steg för steg och övervinner det inneboende motståndet mot att transcendera detta separerade tillstånd, upptäcker du gradvis att det finns ett annat liv bortom egots tillstånd. Du upptäcker då att detta andra liv utgör verkligheten och att denna verklighet inte är något att vara rädd för. Den är god; man kan helt och fullt lita på den. Den innebär att det finns ett fortgående liv, jagmedvetenhet och ständigt växande glädje. Du upptäcker att egots begränsade tillstånd som du så energiskt har skyddat är en illusion: dödens och ensamhetens illusion.

Medvetenheten behöver kämpas för. Den kommer inte lätt, inte heller gratis. Att förbli i egots isolerade tillstånd kan verka tryggt och lätt, men det leder till stagnation och död – ständigt återkommande död.

Egot använder hur många knep som helst för att vidmakthålla sitt separerade, begränsade tillstånd och för att undvika att röra sig bortom det. Jag skulle vilja visa dem för er.

För det första använder egot varje tänkbar negativitet som mänskligheten känner till, alla brister, alla överträdelser av integritet, sanning, kärlek och gudomliga lagar. Eftersom all denna negativitet kan sammanfattas i triaden av högmod, egenvilja och rädsla, ska jag visa hur egot använder dessa egenskaper för att undvika att transcendera sig självt.

Egots rädsla för att förlora sitt nuvarande tillstånd, det vill säga sin jagmedvetenhet, är så stor att rädslan förskjuter självbevarelsedriften. Egot missbrukar denna instinkt för att vidmakthålla sin nuvarande medvetenhet. Rädsla förvränger alltid sanningen och verkligheten. Egot vidmakthåller sålunda sig självt med högmod. Det vidmakthåller sin separation genom att skapa en konstlad konflikt mellan jaget och andra. Det säger: "Jag måste bevisa för världen att jag är beundransvärd och bättre än andra, jag måste överträffa andra, jag får inte vara sämre än andra, mina intressen strider mot andras, och omvänt." Alla dessa inställningar sätts på ett högmodigt sätt i tjänst för att vidmakthålla egots separation. Det är alltid "jag kontra du" och detta skapar oundvikligen en anda av att vilja visa sig vara bättre än andra. Oavsett huruvida din utveckling i din nuvarande inkarnation råkar ligga före eller efter någon annans, att använda detta som en kil mellan ditt eget ego och andras förlorar poängen helt ur sikte. För i princip finns det inte någon skillnad. Det behöver inte ens ta särskilt lång tid på denna väg för att upptäcka att det bara är på en mycket yttlig

nivå som de egna intressena är i konflikt med andras. Vad som verkligen är riktigt och gott kan ses strax under ytan. Enligt den gudomliga lagen är detta djupare goda riktigt för alla berörda. All jämförelse och tävling för att vara bättre än andra ökar därför separationen och skärper illusionen av att den här ynkliga tillvaron är allt som livet är.

Människors rådande tendens att leva för framträdandets skull, snarare än för sanningens skull, för verkliga känslors och intressens skull, orsakas också av högmod. Separationens illusion är härvid så stark att det tycks vara mycket viktigare för människor att göra intryck än att ens överväga vilken tragisk, slösaktig uppoffring man gör för att uppnå en helt inbillad vinning.

Alla masker och försvar, förespeglningar och den falska skammen över att blottas, förlägenheten över verkliga känslor och ens inre verklighet vad gäller det andliga jaget, tillhör högmodets kategori; de utgör egots knep för att vidmakthålla sitt begränsade tillstånd.

Egenviljan omfattar envishet, motstånd, hat, trots, rigiditet. Alla dessa inställningar betecknar en stelhet mot förändring, mot att expandera in i nya andliga områden. Dessa egenskaper uttrycker inställningen ”Jag kommer att förbli där och som jag är.” Detta knep hos egot gör att stelheten tycks vara önskvärd och att en öppen, föränderlig rörelse tycks vara hotande och/eller förödmjukande. Högmod och rädsla är av nödvändighet kopplade till egenviljan, precis som egenviljan måste vara närvarande när någon av de andra två dominerar. Var och en av dessa inställningar inhyser även de andra två.

Vägran att röra sig kan utvärderas på en mer ytlig nivå vad gäller personliga egenheter och neuroser, som agg mot en viss person eller människor – låt oss säga föräldrar eller föräldrasubstitut eller allmänna auktoritetsfigurer. Eller det kan finnas en trotsig inställning till livet självt. Men på ett djupare plan är egots knep att förbli isolerat.

Till rädslans kategori hör all oro, ängslan och vanda. Egots knep är att få förändring att framstå som hotande och livsförintande. Oro och vanda hindrar dig också från att uppnå glädje, frid och frihet – den kosmiska verkligheten som öppnas när det nuvarande tillståndet utvidgas.

Negativ intentionalitet är också en del av egots knep för att bevara ditt nuvarande begränsade tillstånd. Oavsett vad den specifika negativa intentionen kan vara, indikerar den alltid ett trots – och därmed egenvilja, som alltid fördunklar och förfalskar verkligheten och förnekar all önskvärd livsupplevelse.

Andra av egots knep som syftar till att vidmakthålla dess nuvarande ”trygga” position är att förneka njutning, lyckalighet, glädje, expansion och en kreativ rörelse in i livet. Rädslan för att

uppleva alla dessa tillstånd är uppenbarligen också ett knep hos egot. Detta är ett välkänt fenomen som gäller för alla människor och är lätt att observera. Flera sådana av egots knep är ouppmärksamhet, brist på koncentration, försjunkhet, tankspriddhet. Dessa inställningar förhindrar det nödvändiga fokuset för att egot ska transcendera sig självt. För att transcendera sitt nuvarande begränsade tillstånd, behöver egot en hel del skärpt fokus, en hel del av att helt och fullt vara där, så att säga. Lättja, trötthet och passivitet är också egots knep. Dessa gör det omöjligt, oönskat och tröttande att röra sig. Vi ska återkomma till detta senare.

Rädsla för att blotta sig och förnekandet av verkliga känslor härrör inte bara från högmod, utan vidmakthåller också direkt en isolering och används därför som egots knep för att förneka att man är ett med andra. Negativa reaktioner på andras negativitet är ett annat av egots knep för att vidmakthålla sin isolering. I samma stund som en negativitet visar sig, börjar energisystemet arbeta för att förneka egots expansion, vilket skulle åstadkomma att jaget transcenderas. Egot förnekar glädjen i det sanna varandet genom att göra något mer av andra människors beteende än nödvändigt. Det avskärmar sig från synen av det verkliga livet som överskrider det begränsade nuvarande tillståndet. Det är bara den isolerade egobundna individen som upplever ändlighetens skräck. Misstro och misstänksamhet är inte enbart en del av den allmänna rädslan som får egot att vilja förbli orörligt och ta till knep för att trotsa den naturliga rörelsen mot individens slutliga öde. Medan misstron orsakad av rädsla är den motiverande kraften, använder egot samtidigt misstron som ett knep för att hejda rörelsen mot förening.

Egot intar en absurd och paradoxal hållning. Det är i sig självt olyckligt, just på grund av sin ändlighet, eller vad som tycks vara ändligt i dess nuvarande begränsade tillstånd. Det är självskrivet att egot bara kan se vad som finns inom den nuvarande räckvidden för dess medvetenhet. Och vad det ser är i varierande grad begränsat och förfalskat. Egot ser och upplever därmed endast ändlighet: det fränkopplade, meningslösa universum där det på ett meningslöst sätt lider och är maktlöst. Denna uppfattning av livet kan förändras endast i den grad som egot övervinner frestelsen att bli kvar. Men egots paradoxala hållning är att det kämpar för att förbli i just det tillstånd som ofta gör livet outhärdligt ensamt, skrämmande och meningslöst.

Den outgrundliga döden är skräckingivande och även om det är möjligt att förneka denna skräck, kan den inte lösas upp så länge egot förblir inom sina nuvarande snäva gränser. Förr eller senare möter alla detta skrämmande illusoriska slut, både sitt eget och andras. Men även om denna skräck inte är akut, fortsätter den att vara en gnagande kraft i själen, en kraft som alltid måste finnas tills egot ger upp sitt motstånd. Trots egots ytterst obekväma läge, håller det fast vid just denna betingelse, detta tillstånd som omöjliggör en sann syn bortom den inbillade skiljelinjen mellan liv och död. Detta är det sjuka och det abnormala i egots tillstånd – att hålla sig fast vid just det som det kämpar emot.

Alla mina vänner kan lätt känna igen sig i den här beskrivningen, för arbetet på denna väg gör denna motsägelse mycket uppenbar. Jag tror att det kommer att vara en stor hjälp för er alla att se er svåra situation i detta ljus och veta att detta är ett universellt tillstånd som ni uppmanas att transcendera. På den här vägen behöver ni ägna uppmärksamhet åt och treva efter en förståelse för hur egot kan transcenderas och vad detta egentligen innebär.

Isolering och separation är utan tvekan och utan undantag något som är tragiskt och ironiskt; tragiskt för att det är onödigt och ironiskt för att egot klamrar sig fast vid vad det avskyr och vad som smärtar mest. Det saknar disciplinen och uthålligheten, det fulla åtagandet och tilltron för att drista sig bortom den nuvarande räckvidden för dess medvetenhet. Lidandet måste finnas så länge man håller fast vid detta tillstånd och ger sig hän åt det. Så länge egots alla knep utageras, rationaliseras, förnekas, vidmakthålls och vårdas – så som vanligtvis är fallet – kan man inte annat än att lida.

Ni vet alla, mina vänner, och många av er har verkligen upplevt det, att varje steg framåt på denna väg avslöjar nya vyer som är mycket verkliga, mycket mer verkliga än det tidigare tillstånd som ni trodde utgjorde den slutgiltiga verkligheten. För varje steg på denna väg, öppnar denna nyvunna verklighet upp ett vidare och fylligare liv för er. Resultatet är mer glädje, mer frid, mer medvetande, mer förståelse för den vackra djupa meningen med livet, mer kreativitet och mer inneboende vetskap om livets evighet kontra dödens illusion, ändlighetens illusion.

Men vart och ett av dessa steg kunde bara ha vunnits genom en ofantligt stor insats från er sida. Den som fortfarande vill ha släpphänthet och enkla, billiga resultat kan aldrig, aldrig uppnå detta nya tillstånd. Du kommer längtansfullt att titta på möjligheterna, men tvivla på att något annat skulle kunna finnas som skulle motivera ansträngningen och att du sänker ditt högmod. Detta tvivel blir då en ursäkt för att på ett konstlat sätt bevara status quo. Detta är själva synden mot livet, då det underkuvar livets naturliga rörelse mot utveckling och förenande.

Disciplin, mod, ödmjukhet och förmågan att göra ett fullt åtagande – dessa är inte inställningar som ni inte äger, mina vänner. Ni alla besitter varje tänkbar egenskap i universum. Frågan är, vill du använda dig av dessa möjligheter inom dig eller vill du hävda att du inte äger dem och att någon måste ”ge” dem till dig på ett magiskt sätt?

Ni bär ofta på den malplacerade och förvirrade idén om att självdisciplin hämmar er frihet, och omvänt, att en fri person inte behöver självdisciplin. Ingenting kunde vara längre från sanningen. Frihet i dess verkliga mening är otänkbart utan disciplin. Och omvänt, de människor som ger sig hän åt sig själva och som avvisar disciplin är oundvikligen beroende, svaga, maktlösa och

följaktligen rädda. De saknar frihet. Frihet kan bara vinnas i den grad man använder frivillig självdisciplin – använder den för sin egen skull och inte för att blidka och framstå som bra i andras ögon. Den senare inställningen leder ofta till att en antingen faktiskt eller inbillad disciplin åläggs den personen av andra. När ett sådant åläggande sker – och detta är förstås inte önskvärt – är det alltid ett resultat av att man förnekar frivillig självdisciplin, vilket går hand i hand med eget ansvar.

Varje expansion behöver kämpas för med självdisciplin, genom att övervinna det inbäddade motståndet mot att expandera. Disciplinen måste användas för att stringent identifiera egots knep och för att inte ge efter för dem. Denna expansion utgör alltid ett steg bortom känt territorium. Egot har utvecklats till sitt nuvarande tillstånd, som naturligtvis varierar från person till person, som ett resultat av vad mänskligheten redan har uppnått. ”Territoriet” som människor har vunnit avgör graden av deras fungerande, räckvidden av deras upplevelse och medvetenhet.

När jag talar om ”territorium”, menar jag ett tillstånd där medvetenhet, kreativ livskraft samt ett inflöde från den verkliga världen råder, vilka alla gör livets upplevelse djupare och mer meningsfull. Ordet ”territorium” ska alltså inte förstås i geografisk bemärkelse, utan i en helhetlig bemärkelse. Stängslen runt detta territorium indikerar i vilken grad egot har transcenderat sig självt.

Varje inkarnation, oavsett på vilken nivå, kräver att räckvidden av ens ”verksamhetsområde” ökar. Uppgiften består i att vidga stängslen runt det fragmenterade egot, att ta in mer av verkligheten från världen bortom den illusoriska instängdheten. Detta gäller indirekt för alla nivåer. Även de mest alldagliga, yttre, fysiska och intellektuella kunskaperna och färdigheterna som behöver förvärvas, ökar på något sätt din nuvarande förmåga att fungera och uppleva livet och bidrar därmed indirekt till den slutgiltiga uppgiften att transcendera dig själv. Förvärvandet av nya kunskaper och färdigheter kräver också odlandet av inställningarna som är nödvändiga för att transcendera dig själv. Varje nytt stycke kunskap eller en ny färdighet ger, direkt eller indirekt, mer andlig kraft och medvetenhet, mer upplevelse av glädje och förverkligande av din egen tillräcklighet och din potential.

Att förvärva nya kunskaper eller färdigheter, oavsett på vilken nivå, innebär alltid att övervinna lättja. Det innebär självdisciplin: ju mer önskvärd en ny aspekt av livet är, ju mer verklig och varaktig den är, desto mer måste man investera i den. Detta innebär att försöka och göra misstag samt förmågan att omvandla misslyckanden till framgång. Det innebär uthållighet, tålmod, tilltro. Det innebär att övervinna rädsla tills det nya blir ett naturligt innehav, tills det blir en del av personligheten, en självklar vana, så att säga.

Egots uppgift är alltid att först acceptera lärandeprocessens svårigheter och mödor. Först när egot har lärt sig de mer mekaniska aspekterna av den här processen, kan det andliga jagets inflöde göra det nyförvärvade till en spontan, levande upplevelse fri från ansträngning. Egot innebär ansträngning; det andliga jaget innebär lätthet. Denna önskvärda lätthet ges dock inte genom magi, för detta skulle innebära att egot inte transcenderas, utan undviks. Egot behöver förändra sina lättjefulla, motsträviga inställningar för att transcendera sig självt för att kunna förenas med det kosmiska, större jaget. Egot måste lägga den mödosamma grunden tills det verkliga jaget kan tränga igenom. Detta är något som man kan lägga märke till i varje aktivitet eller färdighet. Först finns det alltid en ansträngning. Det blir njutbart först när det verkar som att det ”sker genom dig” och när så också sker.

Om du lär dig en manuell uppgift, måste du lära dig de manuella reglerna tills de blir en del av egot; om det är en mental uppgift, måste den mentala kunskapen först mödosamt förvärvas, ofta genom ganska mekaniska processer. Den nya kunskapen kommer då att bli personens egen kunskap och anden kan använda denna nyligen vidgade syn, kunskap, färdighet, energi och prestation för att leka på ett kreativt sätt. En konstnär som vill kringgå ansträngningen att lära sig grundreglerna, kan aldrig utveckla någon kreativ förmåga, oavsett hur verklig den först kanske kan vara. Dessa kreativa förmågor kommer att tyna bort på grund av att den personen vill bedra livet.

Den andliga vägen i sig visar på precis samma principer. Egot måste, som tidigare nämnts, lära sig och tillägna sig inställningar som är förenliga med de universella, gudomliga inställningarna. Detta är, som ni vet, inte lätt. Det andliga jagets inspiration blockeras i den grad som egot är blint indraget i sin negativitet, som även innefattar lättja, högmod, egenvilja, rädsla, önskan om att bedra livet och eskapistiska tendenser. Men när dessa tendenser ärligt erkänns och gradvis ges upp, blir inflödet av den eviga världens sanning, kärlek och skönhet möjlig.

Den mödosamma uppgiften att göra egot rörligt kommer alltid först: att undervisa det, böja det, förändra det, att göra det mottagligt och livfullt, att låta en ny livsenergi och kreativitet flöda genom det genom att identifiera och överge egots knep. Oavsett om den tar form som ny kunskap, nya färdigheter eller som en ny inställning till livet och universum, innebär denna förändring alltid att ett nytt territorium har blivit ditt eget.

Människor tynar verkligen bort när de stannar kvar inom de snäva gränserna för sitt nuvarande tillstånd för att de känner att det är tryggt och de tror att de har undanröjt behovet av ansträngning och investering. De tillåter inte livet att förnya dem. Förnyelsen kan endast ske där det finns inre rörelse. I början tycks det alltid vara skrämmande att gå bortom egots nuvarande gränser. Det nya territoriet är främmande, okänt. Människor vill undvika det okända och skulle hellre krypa ihop i

rädsla inför det än att ha modet att lära sig mer om det och göra det till sitt eget. Att göra det okända känt, såväl i det yttre som i det inre, utgör skönheten i den andliga vägen.

Egot är under illusionen av att det är lätt och avkopplande att stanna kvar i det redan kända territoriets stagnerade, snäva gränser – för oavsett hur mycket vidare det kan vara jämfört med andras territorier, är det fortfarande snävare jämfört med ens potential. Att rycka upp sig och röra sig bortom det, verkar oerhört tröttsamt. Den här känslan är illusorisk eftersom ett stagnerat tillstånd i verkligheten är en sammandragning och ett sådant tillstånd är ingalunda avkopplande och vilsamt, även om det kan tyckas så för det förvirrade sinnet. Sann vilsamhet är alltid levande och utgör en ansträngningslös rörelse. Detta är omöjligt i ett sammandraget tillstånd. Ni kan bekräfta detta genom att titta runt omkring er. De människor som gör minst är alltid de mest trötta. Och de människor som gör mest är alltid de mest energiska och avslappnade – förutsatt att deras aktivitet inte tjänar som en flykt från jaget.

En harmonisk rörelse är inte tröttsam eller ansträngande, även om man kan uppleva sådana symptom i början, eftersom att gå från stillastående till rörelse på vilken nivå som helst först kräver att man accepterar en tillfällig ansträngning med självdisciplin, tilltro, mod och ödmjukhet, tills ansträngningen blir utan möda. Den andliga rörelsen är fri från möda. Med andlig rörelse menar jag den yttersta verklighetens rörelse, den fullständigt förenade individens rörelse. Stagnationen är i själva verket mycket ansträngande, eftersom det krävs en väldig och ofta omedveten ansträngning för att upprätthålla motståndet mot själens naturliga benägenhet att följa sitt öde. Denna omedvetna ansträngning yttrar sig då som trötthet, utmattning, svaghet, vilket ger stöd åt ursäkten att stanna kvar ännu längre i status quo. Egot använder resultaten av sina egna villfarelser som knep.

Allt liv är rörelse och rörelse är inte ansträngande när individen är i harmoni med livet. Men rörelse ser tillfälligt ut att vara ansträngande tills denna harmoni har upprättats genom att egot riktas om. Du rör dig då i din egen livsströms rytm. När du kan känna rytmen i din livsström, har du redan förvärvat ett visst mått av inre medvetenhet och du befinner dig redan inom den expansiva rörelsen.

De som befinner sig på en väg som er, kommer att upptäcka att vissa delar inom dem redan har slagit följe med den kosmiska rörelsen; andra delar gör fortfarande motstånd och stagnerar. Era rörliga delar är de medvetna delarna. Dessa delar är i stånd att känna igen motståndets betydelse. Dessa delar kan meditera för att söka en djupare förståelse för din uppgift i livet, över meningen med ditt liv i ljuset av det här föredraget. Du kommer att finna en större motivation att be om vägledning, så att dina stagnerade delar kommer att ge efter för de rörliga delarna. Du kommer lite i taget att visualisera det sammandragna medvetandet som har separerat sig självt från helheten.

När jag talar om egot, vill jag inte antyda att det fullständigt bör negeras, förnekas och förolämpas. Egot är en del av det gudomliga medvetandet och innehar alla aspekter av det större jaget som det har separerat sig från, även om de är förvrängda och missbrukade. Egots grundenergi och medvetande är gjort av samma substans som du i slutändan återförenas med.

Egot behöver vara friskt för att drista sig bortom dess nuvarande gränser, transcendera sig självt och lära sig och äga ett ännu okänt andligt territorium. Det behöver vidga sin kunskap, upplevelse och kreativa potential. För att göra detta måste egot tillägna sig inställningar som är förenliga med dess ursprungliga natur. Alla egots knep, all negativitet och ondska som är inbäddat endast i egot, behöver med en mycket klar, skarp egen ärlighet kännas igen för vad de är. Förnekelser, rationaliseringar och projiceringar måste ges upp. Sökarljuset måste hänsynslöst riktas mot det lilla jaget. Först när du använder ditt egots medvetande för att sätta sanningens starka ljus på andra områden av ditt egomedvetande, kan du anamma sunda, sannfärdiga inställningar. Endast ett friskt ego kan transcendera sig självt och förenas med det naturligt friska gudomliga medvetandet.

Det svaga, sjuka, förvrängda egot vill ofta ge upp sig självt helt enkelt för att det inte längre står ut med sig självt. Det anammar olika former av flykt, såsom droger eller andra medel för att transcendera sig självt på ett falskt sätt. Men att transcendera egot på ett sådant sätt är mycket farligt och är bara en variant av vanvett. För vanvett i sig är egots försök att förlora eller transcendera sig självt på grund av att det inte kan utstå sig självt. I alla dessa falska och farliga försök strävar individen alltid efter att undvika ansträngning, smärta, besvär och de aspekter av livet som han eller hon inte är enig med eller inte förstår. Individen strävar efter att fuska och använda genvägar, vilket aldrig kan fungera och som avkräver ett mycket högt pris. Individen kan följaktligen hålla fast ännu hårdare vid det orörliga, stela tillståndet, kanske under många inkarnationer, och gör det därigenom lika omöjligt att transcendera egot som den falska transcendensen gör.

Du kan lyckas endast genom att använda den friska delen av egot för att belysa den sjuka delen, använda den ärliga delen av egot för att belysa den oärliga delen. Då kan egot transcenderas på säkrast möjliga vis. Du förvärvar då ett nytt territorium: ett territorium som först var skrämmande främmande, okänt och synbarligen mörkt, men som blir bekant och ljust. Med denna nya trygghet skapas en känsla av evighet i jaget. De djupaste känslorna, kännedomen och upplevelsen av livets kontinuum kommer att växa och automatiskt avlägsna en väldig mängd smärta och rädsla. Men detta växande kan inte komma gratis. Det kräver en full insats och ett fullt åtagande från din sida. Och den som gör detta på ett genuint sätt, måste skörda frukterna på ett mycket konkret sätt.

Ju större dina ansträngningar blir, desto mer andlig kraft framkallar du på ett lagbundet vis och gör till din egen. Varje steg av sanning och god vilja aktiverar automatiskt och obevekligt makten och den kreativa andliga kraften inom och omkring dig.

Välsignelser och kärlek till er alla, mina käraste vänner.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24